

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 705/05
16.08.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Драгомира Милојевића, председника већа, Мирослава Цветковића, Драгана Јоцића, Горана Чавлине и Миодрага Вићентијевића, чланова већа и саветника Врховног суда Драгане Јеврић, записничара, у кривичном предмету оптуженог АА, кога брани адвокат АБ, због кривичног дела тешко дело против опште сигурности из члана 194. став 2. у вези члана 187. став 1. Кривичног закона Републике Србије, одлучујући о жалби браниоца оптуженог изјављеној против пресуде Окружног суда у Јагодини К.бр. 76/04 од 4. фебруара 2005. године, у седници већа одржаној дана 16. августа 2005. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба браниоца оптуженог АА и пресуда Окружног суда у Јагодини К.бр. 76/04 од 4. фебруара 2005. године, ПОТВРЂУЈЕ.

О б р а з л о ж е њ е

Окружни суд у Јагодини, побијаном пресудом, огласио је кривим оптуженог АА, због кривичног дела тешко дело против опште сигурности из члана 194. став 2. у вези члана 187. став 1. Кривичног закона Републике Србије (КЗ РС) извршеног у време, на месту и начин описан у изреци првостепене пресуде и за то кривично дело га осудио на казну затвора у трајању од 3 (три) године, а на основу члана 65. Основног кривичног закона (ОКЗ) оптуженом је изречена мера безбедности обавезног лечења алкохоличара и наркомана и оптужени је обавезан да суду на име трошкова кривичног поступка плати износ од 80.860,00 динара и на име паушала износ од 2.000,00 динара у року од 15 дана по правноснажности пресуде.

Против напред цитиране пресуде жалбу је благовремено изјавио бранилац оптуженог АА, адвокат АБ због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, одлуке о казни, мери безбедности и трошковима кривичног поступка с предлогом да се побијана пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Републички јавни тужилац поднеском Ктж.бр. 846/05 од 5.5.2005. године предложио је да се као неоснована одбије жалба браниоца оптуженог и првостепена пресуда потврди.

Врховни суд је одржао седницу већа на којој је размотрио списе предмета заједно са побијаном пресудом коју је испитао у смислу члана 380. ЗКП, оценио наводе и предлоге који су изнети у жалби, предлог Републичког јавног тужиоца изнет у цитираном изјашњењу, па је нашао:

-да жалба браниоца оптуженог АА, није основана;

-да побијана пресуда као и поступак који јој је претходио не садржи повреде одредаба кривичног поступка нити повреде кривичног закона на које другостепени суд пази по службеној дужности у смислу члана 380. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП), а на основу правилне и потпуне оцене изведених доказа првостепени суд је потпуно и правилно утврдио чињенично стање. На основу овога правилно је нашао да се у радњама оптуженог садрже обележја кривичног дела за које га је огласио кривим и осудио.

Стога се неосновано жалбом браниоца оптуженог указује на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП, тиме што се тврди да је изрека пресуде неразумљива и у супротности са изведеним доказима, а у образложењу нема довољно доказа о одлучним чињеницама, пошто жалбени суд налази да пресуда није донета повредом поступка ове врсте.

Наиме, противно наводима у жалби, пресуда је јасна и разумљива, садржи непротивуречне разлоге о одлучним чињеницама из којих се поуздано закључује како је оптужени АА извршио предметно кривично дело и које је све радње предузео ради извршења истог. Такође, из наведених разлога се види који докази потврђују одлучне чињенице о извршењу кривичног дела и како је првостепени суд ценио изведене доказе, а што је све у складу са садржином доказа на којима се заснивају утврђења првостепеног суда. Стога се у жалби неосновано истиче супротно о учињеној битној повреди одредаба кривичног поступка из цитираног законског прописа, а осим навођења овог законског разлога и делимичног цитирања наведеног законског прописа, како је напред презентирано, у жалби браниоца оптуженог није наведено ништа конкретније у чему би се та повреда састојала, већ напротив из садржине исте жалбом се у суштини оспорава правилност и потпуност чињеничних закључака првостепеног суда у погледу одлучних чињеница, што представља жалбени основ у односу на чињенично стање. Због тога је Врховни суд првостепену пресуду испитао само у вези оних повреда на које пази по службеној дужности у смислу члана 380. став 1. ЗКП, али као што је речено такве повреде нису утврђене, па зато по овом основу није било места укидању првостепене пресуде.

Жалбом браниоца оптуженог АА неосновано се побија првостепена пресуда због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања. Првостепени суд је правилно оценио изведене доказе и одбрану овог оптуженог, па је у складу са одредбом члана 352. став 1. и 2. ЗКП пресуду засновао на чињеницама и доказима који су изведени на главном претресу и при томе правилно и потпуно утврдио чињенично стање.

Поступајући на овај начин, првостепени суд је конкретно утврдио да је оптужени АА извршио предметно кривично дело на начин утврђен изреком побијане пресуде дајући за оваква своја утврђења у првостепеној пресуди одговарајуће разлоге које прихвата и овај суди на исте упућује.

Основно питање које се поставља у вези овог жалбеног основа представља побијање правилности и потпуности утврђеног чињеничног стања, а пре свега одлучне чињенице значајне за решење ове кривично-правне ствари: прво, оцена изведених доказа и с тим у вези почетак и ток критичног догађаја; друго, да оптужени својом радњом није довео у опасност за живот и тело оштећене ББ; и, треће, урачунљивост оптуженог.

Неосновано се жалбом браниоца оптуженог доводи у сумњу оцена изведених доказа и одбрана оптуженог. Првостепени суд је веома детаљно, са пуно аналитичности ценио одбране оптуженог у склопу изведених доказа. Посебно искази саслушаних сведока цењени су са пуно пажње, детаљно је наведено шта је из ког исказа и доказа утврђено, а затим дата ваљана оцена изведених доказа, које разлоге прихвата и овај суд. При свему томе ваља рећи да се у жалбама не истичу такве чињенице и докази који нису били предмет разматрања у првостепеном поступку, а који би могли утврђене чињенице довести у сумњу, већ се само износи сопствена оцена истих чињеница и околности које је првостепени суд имао у виду и исте правилно оценио.

У вези почетка и тока инкриминисаног догађаја, првостепени суд је правилно на основу одбране оптуженог и исказа сведока ББ утврдио да је оптужени у једном тренутку изашао из просторије куће, а онда се вратио са кантом напуњеном бензином и извршио радњу извршења на начин утврђен изреком првостепене пресуде, а да је ББ из те просторије изашла када је букнула ватра због страха и да би тражила помоћ. Дакле, неосновано се жалбом браниоца оптуженог инсистира на чињеници да оптужени није излазио из просторија куће по канту са бензином с обзиром да се иста налазила у предсобљу. То и првостепени суд утврђује објашњавајући да је изашао из просторија куће па се затим вратио са кантом и да је поменути сведок оштећена била у просторији када је букнула ватра, што се утврђује из њеног исказа па се стога жалбама неосновано истиче супротно.

Стога се и сада у жалби неосновано предлаже реконструкција догађаја како би се утврдило на колико места је дошло до појаве ватре, а ово са разлога јер се из налаза и мишљења вештака ВВ утврђује на колико места је дошло до пожара и ко је његов узрок, како је то детаљно објашњено на страни 7. образложења првостепене пресуде. Првостепени суд с правом прихвата наведени налаз и мишљење

поменутог вештака јер је исти дат на бази расположивих података у списима и у складу са науком и изведеним доказима и ниједног тренутка није доведен у сумњу осим просте тврдње оптуженог која се и сада у жалби понавља да је бензин просуо само на итисону.

Жалбом браниоца оптуженог неосновано се приговара утврђењу првостепеног суда у погледу урачунљивости оптуженог, тиме што се указује да је истом у време догађаја била теже оштећена урачунљивост него што је утврђено од стране првостепеног суда, јер у склопу ове чињенице вештак није имао у виду да је оптужени лечен и од неурозе и у прилог тих навода уз жалбу се прилаже извод из здравственог картона оптуженог.

Првостепени суд на основу писаног налаза и мишљења комисије вештака др ГГ и ДД, неуропсихијатара утврђује да је оптужени психопатска структурирана личност са интелектуалним потенцијалом у оквиру просека, да нема података да је боловао нити да болује од неке привремене или трајне душевне болести нити је умно заостала особа, да више од 20 година болује и у неколико наврата безуспешно болнички лечен од болести зависности – алкохолизма и да је у време извршења кривичног дела оптужени био психопатски структурирани алкохоличар у алкохолисаном стању које је имало све облике компликованог пијанства и представља једну врсту привременог душевног поремећаја и да је дело учињено услед зависности од сталне употребе алкохола те да му је способност да управља својим способностима била битно смањена и да постоји опасност да ће он услед зависности убудуће вршити иста или слична дела због чега је и предложена мера безбедности обавезног лечења алкохоличара и наркомана.

Првостепени суд прихвата наведени налаз и мишљење и на основу тога правилно утврђује урачунљивост оптуженог, односно степен оштећења исте.

Иначе, и другостепени суд налази да су налаз и мишљења наведених вештака у вези напред изнетог дати стручно, аргументовано, детаљно образложено, да су заснована на правилима науке за ову област вештачења и да су вештаци при давању налаза и мишљења узели у обзир све одлучне моменте који могу имати утицаја на утврђење урачунљивости оптуженог.

Имајући све ово у виду, нема основа за тврдње изнете у жалбама да наведено вештачење има такве недостатке да се урачунљивост није могла правилно и потпуно утврдити, тиме што се тврди да алкохолизам није једина болест од које се окривљени лечио, а ово са разлога јер је вештак др ДД на главном претресу навео и да оптужени болује од повећаног рада штитне жлезде, чира на желуцу, што све ствари у својој укупности наводи на дисхармоничну структуру, психопатику, алкохолизам и да алкохолисаност су у знатној мери утиче на урачунљивост оптуженог и све те болести заједно ускраћују могућност контроле поступака оптуженог. Дакле, вештаци нису имали у виду само алкохолисаност оптуженог како се то неосновано тврди жалбом већ су свој налаз и мишљење дали не само на основу прегледа оптуженог него имајући у виду и расположиви медицинску документацију и на основу таквог свеобухватног налаза и мишљења првостепени суд правилно утврђује степен оштећења урачунљивости.

У таквој ситуацији неосновано се жалбом браниоца оптуженог АА побија првостепена пресуда и по основу из члана 367. тачка 3. ЗКП, предлаже укидање исте и по овом основу, јер је првостепени суд правилно и потпуно утврдио све одлучне чињенице, правилном и свестраном оценом изведених доказа, како оне од значаја за радњу извршења наведеног кривичног дела, околности под којима је учињено, те у погледу субјективног односа оптуженог према делу, а о чему су у првостепеној пресуди дати правилни разлози.

Имајући у виду да су све одлучне чињенице правилно и потпуно утврђене, првостепени суд је извео правилан закључак о правној радњи радње оптуженог, па је правилно одлучио о његовој кривици и правном квалификацијом из изреке првостепене пресуде правилно је примењен кривични закон. На основу утврђених чињеница поуздано се закључује да је оптужени АА извршио предметно кривично дело и да се у његовим радњама стичу битна обележја кривичног дела за које је оглашен кривим, наравно, субјективне и објективне природе.

За своја утврђења првостепени суд је дао прихватљиве разлоге и ваљану правну аргументацију у побијаној пресуди коју прихвата и овај суд.

Жалба браниоца оптуженог АА због одлуке о казни такође није основана.

При одмеравању казне оптуженом првостепени суд је ценио објективну тежину извршеног кривичног дела као и све остале околности поближе описане и наведене у побијаној пресуди.

Тим свим околностима дат је одређени значај које они имају код одмеравања казне и оптуженом је одмерена казна затвора у трајању од три године. Ова казна је адекватна имајући у виду тежину дела с једне стране и друштвену опасност оптуженог с друге стране.

Зато ће и по мишљењу овог суда одбраном казном бити постигнута сврха кажњавања предвиђена у члану 33. ОКЗ у оквиру опште сврхе кривичних санкција из члана 5. став 2. ОКЗ, како то правилно налази првостепени суд, а ово тим пре што се у жалби браниоца оптуженог не указује на околности које би оправдавале изрицање казне у краћем трајању, већ се само наводи да је казна преоштро одмерена, да не испуњава сврху генералне и индивидуане превенције и да је супротна сврси кажњавања.

Одлука о мери безбедности и трошковима кривичног поступка је правилна из разлога наведених у првостепеној пресуди, које у свему прихвата и овај суд и која се жалбеним наводима ниједног тренутка не доводи у сумњу, тим пре што у жалби у вези овог основа није наведено ништа конкретније.

Како с обзиром на све напред изнето, нису основани жалбени наводи којима се првостепена пресуда побија, а нема ни повреде закона које другостепени суд испитује по службеној дужности у смислу члана 380. ЗКП, Врховни суд је одбио као неосновану жалбу браниоца оптуженог АА и на основу члана 388. ЗКП потврдио првостепену пресуду.

Записничар Председник већа

Драгана Јеврић, с.р. судија,

Драгомир Милојевић, с.р.

За тачност отправка

зж